

Hồi 26

Kính quang chột hiện, thành hóa ra bại

Tây Bắc Phong đảo mắt nhìn quanh, quay sang Nhạc Quần với vẻ tự tin nói:

- Tiểu tử, nhóm chúng ta giao cho ngươi đại diện, lát nữa khi xuống dưới bất tất phải động thủ, vì có động thủ cũng vô ích, bởi công lực của quái nhân hiện nay vô cùng ghê gớm. Ngươi chỉ cần nêu ra tên họ của ba người, rồi sau đó ra lệnh cho quái nhân đi theo ngươi là xong.

Nhạc Quần ngơ ngác:

- Vậy liệu có được chăng? Quái nhân có chịu đi theo vẫn bối chẳng?

Tây Bắc phong gật đầu quả quyết:

- Đi chứ! Ít ra hiện tại ba người chưa thể nhập lại thành một thì vẫn còn có trí nhớ và tư tưởng của ba người, ngươi nêu ra tên họ của ba người, hẳn quái nhân sẽ đi theo ngươi.

- Tên họ ba người nào vậy?

Tây Bắc Phong thò tay vào lòng lấy ra hai món vật, một là hình chữ thập bằng bạch kim dài độ hai tấc, chính giữa chữ thập có một bàn tay, còn vật kia là một đồng tiền vàng khá to, mặt chính khắc hình một chiếc đầu sói, mặt kia khắc ba chữ "Lang Diện Thần".

Tây Bắc Phong chỉ tay vào chữ thập bằng bạch kim nghiêm nghị nói:

- Đây chính là tín vật của lệnh sư Thập Tự Thủ, khi xưa người trong võ lâm mà gặp chiếc Thập Tự lệnh này, còn tôn kính hơn Tiều Điều kiếm lệnh của Tiều Điều Quân!

Nhạc Quần đón lấy Thập Tự lệnh nhẹ nhàng ve vuốt, hình ảnh thân thương của sư phụ lần lượt hiện về trong trí óc. Chàng nhớ lúc đột phá vòng vây trên núi Nga Mi, sư phụ trong cơn hấp hối vẫn hào khí ngút trời, và đã khen ngợi chàng, bảo chàng giống hệt như ông thời trai trẻ.

Nhạc Quần lòng thầm réo gọi: "Sư phụ ơi! Lúc bấy giờ Quần nhi đã có cảm giác là lão nhân gia người không bao giờ chết được, bởi người là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, không thể nào chết một cách âm thầm lặng lẽ thế được!"

Nhạc Quần nghiêm nghị:

- Lâu tiền bối, lúc bấy giờ gia sư thọ thương rất trầm trọng, và do chính tay văn bối chôn cất, làm sao...

Tây Bắc Phong mỉm cười:

- Điều ấy sau này lệnh sư sẽ cho người biết, giờ thì lão phu không có thì giờ để giải thích!

Nhạc Quần đưa tay chỉ vào đồng tiền vàng hỏi:

- Còn Lang Diện Thần này là ai?

Tây Bắc Phong khẽ thở dài:

- Tướng mạo của Lang Diện Thần rất xấu xí, gương mặt gần giống như loài chó sói, bởi y được sói nuôi lớn nên tính nết rất là hung tàn. Lúc bảy tám tuổi được một tuyệt thế ma đầu thu nhận, truyền cho một thân võ công kỳ tuyệt. Vì không quên ơn dưỡng dục của sói, y đã tự đặt mình cái danh hiệu Lang Diện Thần...

Thủy Linh Phụng bỗng thắc mắc hỏi:

- Lang Diện Thần có mối quan hệ ra sao với quái nhân thế?

- Lang Diện Thần chính là nghĩa huynh của "Bát Tú Điều Khách" Ô Hải!

Nhạc Quần như sực nhớ ra:

- Vậy gia sư thì có quan hệ gì với Bát Tú Điều Khách?

Tây Bắc Phong mỉm cười:

- Lão phu đâu có bảo lệnh sư có quan hệ với Ô Hải, chẳng qua lệnh sư với Đoạn Trường Hoa Mai Nghinh Xuân là đôi tình nhân, đó là trước khi Mai Nghinh Xuân trở thành vợ của Thủy Thiên Ngao.

Nhạc Quần đưa mắt nhìn Thủy Linh Phụng, thấy vẻ mặt nàng hết sức khó coi, chẳng rõ có phải vì mẫu thân đã bất trung với phụ thân nàng hay không?

Nhạc Quần muốn phá vỡ bầu không khí ngột ngàng ấy, bèn nói:

- Còn tên họ người thứ ba là ai?

Tây Bắc Phong nghiêm giọng:

- Chính là bản thân người!

Nhạc Quần trở vào mũi mình kinh dị:

- Văn bối ư? Văn bối là hạng vô danh, nêu tên họ ra thì có ích lợi gì?

Tây Bắc Phong nhếch môi cười:

- Người quên là trong người quái nhân còn có linh hồn của Vô Tâm hay sao?

Nhạc Quần chột hiểu:

- À, ra vậy! Văn bối chỉ cần nêu ra ba cái tên ấy thì quái nhân sẽ đi theo văn bối?

Tây Bắc Phong nhẹ gật đầu:

- Hãy nhớ kỹ, khi nêu ra tên họ của Thập Tự Thủ thì hãy ném Thập Tự lệnh cho quái nhân, khi nêu ra Lang Diện Thần thì ném Lang Diện lệnh, còn về bản thân người thì chỉ cần đưa Quỷ Đầu trượng ra là xong.

Nhạc Quần bỗng ấp úng nói:

- Tiền bối, Đào cô nương... đã giận dỗi bỏ đi rồi!

Tây Bắc Phong cười khẩy:

- Nàng ta đã không xứng đáng với người thì còn nhắc đến làm gì?

Nhạc Quần nghiêm túc:

- Tuy là tiền bối có thiện ý, nhưng con tim văn bối đã thuộc về Phụng tử. Tình yêu là phải chung thủy, kiếp này ngoài Phụng tử, văn bối không còn nghĩ đến ai khác nữa.

Tây Bắc Phong cười khẩy:

- Định mệnh luôn có một khoảng cách với ước vọng, mong là đến lúc ấy người đừng làm cho Tiểu Hồng thất vọng nữa!

Nhạc Quần thoáng hiểu ẩn ý của ông, dường như chàng không thể nào nên duyên kiếp với Thủy Linh Phụng, lòng hiểu thẳng bất giác bùng dậy, vẻ không phục nói:

- Văn bối chỉ biết câu "Có chí thì nên" chứ không khuất phục trước mệnh số!

Tây Bắc Phong ơ hờ:

- Đó chẳng qua là câu châm ngôn khích lệ con người luôn tiến tới. Thật ra mệnh số con người đã được tạo hóa an bài, mầm giống họa phúc đã được gieo trước, có điều bản thân mình chưa biết đó thôi.

Nhạc Quần nắm tay Thủy Linh Phụng kiên quyết nói:

- Chỉ cần đôi ta chung thủy một lòng thì số mệnh làm gì được nào? Phụng tử bảo có đúng không?

Thủy Linh Phụng buồn bã cúi đầu, cố nén tiếng thốn thức làm rung động cả bờ vai. Nhạc Quần bàng hoàng, hoảng hốt nắm chặt tay nàng hỏi:

- Phụng tử có điều chi khó khăn ư?

Sắc mặt Thủy Linh Phụng càng thêm trắng nhợt, khóe môi co giật một hồi, lại khẽ lắc đầu với giọng náo nùng nói:

- Đâu có gì! Quần đệ, tử tử chẳng có khó khăn gì cả, và cũng không bao giờ thay dạ đổi lòng, nhưng có điều...

Nhạc Quần nôn nóng:

- Có điều sao? Nếu tiểu đệ có gì không phải, Phụng tử cứ nói ra đi...

Tây Bắc Phong bỗng khoát tay khẽ nói:

- Im lặng!

Từ hướng chính nam xuất hiện hơn chục gã đại hán, lần theo bụi cỏ tiến nhanh, bao vây lấy lùm cây có quái nhân đang ẩn thân.

Bạch Phát Hằng Nga, Hồ Tiểu Điệp và Lục Bình chia thành ba mũi chằm chằm, tiến về giữa lùm cây. Trong ba người, ngoài Hồ Tiểu Điệp tay không, hai người kia đều cầm khí giới, ngọn Thất tinh lạc diệp đao của Bạch Phát Hằng Nga lấp lánh trong đêm tối.

Khi họ còn cách lùm cây chừng bảy tám thước, bỗng nghe một tiếng hú quái dị, rồi thì một bóng trắng phóng vút, chính là quái nhân toàn thân tang phục, trên lưng vác một chiếc hộp nhỏ, tay trái xách lông chim, chớp nhoáng đã đến cạnh Lục Bình.

Chỉ thấy quái nhân vung tay phải lên, lập tức kinh phong mạnh mẽ xô ra, Lục Bình chưa kịp xuất thủ lấy nửa chiêu thì ngọn đoản kích đã vượt tay bay đi, người cũng bị đánh văng ra xa bốn trượng.

Công lực ấy con người chẳng thể nào có được. Bạch Phát Hằng Nga và Hồ Tiểu Điệp đồng thời hét vang, từ hai mặt lao bổ tới. Hồ Tiểu Điệp cùng một lúc phóng ra hai luồng chưởng kinh như bài sơn đảo hải, thân hình của Bạch Phát Hằng Nga như hợp nhất với ngọn Thất tinh lạc diệp đao bay đến đỉnh đầu quái nhân, chớp nhoáng tung ra mười hai lớp đao ảnh.

Quái nhân tựa hồ không dám chạm vào đao của bà ta, thụp người xuống xoay tròn như cơn gió lốc, lách ra ba bước, rống lên "Tổ mẹ nó!" rồi lao bổ vào Hồ Tiểu Điệp.

Hồ Tiểu Điệp suýt nữa đã bị quái nhân chộp trúng vai, hét lên một tiếng hốt hoảng, nhào người lăn ra xa một trượng.

Bạch Phát Hằng Nga biết con trai con gái đều vô năng, chỉ bản thân bà là còn tạm ứng phó được, mái tóc bạc dài tung bay trong đêm tối, ngọn bảo đao luôn bám chặt lấy quái nhân.

Quái nhân tuy chỉ vận dụng có một cánh tay, song tiềm lực phát ra vô cùng khủng khiếp, mỗi lần đều bắt buộc Bạch Phát Hằng Nga phải thu đao biến chiêu, bằng không bảo đao rất có thể bị vuột tay bay mất.

Sau hơn mười hiệp, Bạch Phát Hằng Nga mỗi lúc càng thêm kinh khiếp, cảm giác như đang dần thân trong bão tố cuồng phong, cơ hồ không thể hoàn chuyển phương vị theo như ý muốn, lần hồi mất đi khả năng tự chủ.

Quái nhân sức mạnh ghê gớm, chiêu thức dị kỳ, lúc thì là võ công của Bát Tú Điều Khách, thoát lại là võ công của Đoạn Trường Hoa, thỉnh thoảng lại chen vào vài chiêu Âm Phong Luân Hồi trượng pháp, đó là võ công của Vô Tâm, và được sử dụng rất chặt chẽ.

"Soạt", một chòm tóc bạc bị quái nhân chộp đứt, Bạch Phát Hằng Nga cũng là một cao thủ tuyệt đỉnh, bậm môi tung ra mười lăm lớp đao ảnh, mạo hiểm vòng ra sau lưng quái nhân, vung đao bổ về phía hộp gỗ.

Ngờ đâu quái nhân đã vung ngược tay ra sau, chưởng kinh chạm vào da thịt như thể dao cắt, Bạch Phát Hằng Nga hoảng kinh vội tung mình nhảy ngược ra sau một trượng, bồng quát lớn:

- Tung lưới!

Lập tức hơn chục gã đại hán chung quanh đồng loạt đứng cả lên, vung tay ném ra chiếc lưới đen khổng lồ, với động tác hết sức thành thạo, chúng tỏ đã được huấn luyện rất lâu, "vù" một tiếng, phủ chụp lên người quái nhân, lập tức tiếng reo mừng vang dội.

Tây Bắc Phong nhếch môi cười khinh bỉ:

- Rồi là trò trẻ con, như vậy làm sao mà bắt được quái nhân...

Quả nhiên, quái nhân đặt lồng chim xuống đất, hai tay nắm lấy tấm lưới, "soạt, soạt" xé toạc một lỗ to chui ra.

Bạch Phát Hằng Nga lúc này đã phóng ra ngoài vòng vây của bọn đại hán. Bà ta tin tưởng chiếc lưới được kết bởi tóc và gân thường luồng dù không thể nhốt giữ quái nhân lâu

thì cũng được một thời gian ngắn, nên khi trông thấy quái nhân chỉ trong khoảnh khắc đã phá lưới chui ra thì bối rối đứng thừ ra tại chỗ.

Ngay khi ấy, bỗng có ánh lửa lóe lên ở hướng đông, rồi như sao xẹt rơi xuống phía ngoài vòng vây của những đại hán kia, sau đó lập tức phùng lên thành ngọn lửa màu vàng xanh và lan đi cực nhanh, chớp nhoáng đã hình thành một vòng lửa ngùn ngụt, vây hãm cả mấy mươi đại hán và quái nhân vào trong.

Nhạc Quần nhận ra ngay đó chính là Bách bộ truy hồn yên của Đông Hải Ma Ngư, song lần này với số lượng nhiều hơn. Ngọn lửa cao tới mười lăm, mười sáu trượng, quái nhân muốn thoát ra ít nhất cũng phải vọt từ hai mươi trượng trở lên.

Ba mẹ con Bạch Phát Hằng Nga đứng bên ngoài vòng lửa, sức nóng đã khiến họ thoái lui lia lịa, song mấy mươi đại hán kia toàn bộ đều ở trong vòng lửa, từ ngoài không nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, chỉ nghe thấy tiếng gào rú inh ỏi.

Có tiếng rú thảm vừa cất lên liền tắc nghẹn ngay, có lẽ đã bị quái nhân chop chết, có tiếng rú kéo dài rất lâu, đó hẳn là bị hỏa thiêu mà chết.

Bạch Phát Hằng Nga tức giận quay về hướng đông quát lớn:

- Thạch Lỗi lão tặc, hãy rút ra đây ngay!

Tiếp theo sau một chuỗi cười rộ, hai cha con Thạch Lỗi cùng với Hoạt Chung Húc và hai lão nhân lạ mặt lao tới, bốn người tiến thẳng về phía ba mẹ con Bạch Phát Hằng Nga, riêng Thạch Lỗi thì lao về phía vòng lửa.

Chỉ thấy y móc ra một gói thuốc bột rải vào vòng lửa, lập tức hiện ra một khoảng trống, động tác của y rất nhanh, rút chiếc cần câu xuống, "vút" một tiếng, sợi dây bạc vươn dài ra mấy trượng bay vào trong vòng lửa.

Lúc này nhóm người Nhạc Quần đã trông thấy cảnh vật bên trong, hơn chục đại hán đó kẻ bị quái nhân chop chết, kẻ thì bị lửa đốt nám đen, tất cả đều bị trúng phải chất độc "Bách Bộ Truy Hồn Yêu" ngã gục dưới đất.

Quái nhân lúc này cũng đang lao đảo chạy loanh quanh ở giữa vòng lửa, dường như không còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Thạch Lỗi đứng bên vòng lửa mặt mày đỏ gay, chắc chắn là y đã có uống thuốc giải nên không bị trúng độc.

“Phụp” một tiếng, lưới câu móc vào bắp tay trái quái nhân rất chặt, Thạch Lỗi liền giật mạnh cần câu ra sau, song quái nhân vẫn còn mạnh kinh hồn, chỉ thấy y vung tay, một mảng thịt to bị móc đi.

Quái nhân quay lại gầm lên giận dữ, chệnh choạng lao tới. Thạch Lỗi lại vung tay, lưới câu nhắm vào sợi dây da của chiếc hộp gỗ móc tới.

Quái nhân nghiêng mình, lưới câu liền móc vào mạn sườn, y liền mượn sức tung mình vọt ra khỏi vòng lửa.

Thạch Lỗi biết rõ sự lợi hại của quái nhân, vội lùi nhanh ra sau một trượng, cần câu rung lên, tạo ra bảy đóa hoa bạc to cỡ miệng chén, nhắm ngay tim quái nhân bay vút tới.

Nhạc Quần và Thủy Linh Phụng chồm lên kinh hoàng, bởi trong người quái nhân đều có linh hồn của thân nhân họ, nếu bị lưới câu móc trúng tim ắt phải chết ngay.

Ngờ đâu Tây Bắc Phong thấp giọng nói:

- Đừng có lo...

“Phụp” một tiếng, lưới câu xuyên qua mạng sườn quái nhân, vậy mà y chẳng rên lấy một tiếng, tiếp tục lao thẳng về phía Thạch Lỗi, cần câu cũng bị kéo rơi xuống đất.

Lúc này vòng lửa đã tắt dần, Thạch Lộ Lộ, Hoạt Chung Húc và hai lão nhân khác đang giao đấu kịch liệt với Lục Bình và Hồ Tiểu Diệp bất phân thắng bại.

Quái nhân vừa thoát ra khỏi vòng lửa, hiện tượng trúng độc liền như biến mất, không còn lão đảo nữa, gằn giọng nói:

- Thạch Lỗi, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Thạch Lỗi, chăm chăm nhìn quái nhân, từ từ cất bước đi vòng quanh, toan nhặt lại chiếc cần câu.

Quái nhân gầm lên một tiếng ghê rợn, nhanh như chớp lao tới kèm với luồng chưởng phong mạnh mẽ, tấn công vào hông Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi không dám nghênh đón, nhào lặn dưới đất, chụp lấy ngọn câu, trầm giọng quát:

- Tạm lui!

Lập tức phóng đi về hướng đông, và nhóm Thạch Lộ Lộ và Hoạt Chung Húc cũng liền tiếp bước theo sau, thoáng chốc đã mất dạng trong đồng loạn thạch.

Bạch Phát Hằng Nga thấy Thạch Lỗi cũng bị thảm bại, con hổ then lẫn tức giận cũng ngúi đi phần nào, bèn cùng với Lục Bình và Hồ Tiểu Điệp lui về hướng nam.

Vòng lửa đã tắt hẳn, chỉ còn khói xanh bốc lên từng hồi, trên mặt đất ngổn ngang hơn chục thi thể, thung lũng lại trở về với sự tĩnh lặng.

Quái nhân nhìn quanh quất, như cũng biết bốn bề vẫn còn có người ẩn nấp, thô giọng nói:

- Giờ phải làm sao đây?

Đó là tiếng nói của Bát Tú Điều Khách. Liền nghe tiếng của Đoạn Trường Hoa Mai Nghinh Xuân đáp:

- Theo bốn nhân thấy thì nên xông ra từ hướng nam dễ dàng hơn!

- Tổ mẹ nó, cứ xông về hướng đông đi! Thạch Lỗi cũng đâu có gì đáng ngại!

Tất nhiên đó là tiếng nói của Vô Tâm.

Tây Bắc Phong đưa mắt nhìn Nhạc Quân và Thủy Linh Phụng:

- Nếu không chúng kiến tận mắt, hai người có tin điều quái dị như vậy chẳng?

Hai người cũng đang bùi ngùi trầm nghĩ, chẳng phải sự hiểu biết của mình quá ít ỏi, mà là trên cõi đời có quá nhiều điều quái dị, và dẫu sao sự hiểu biết của con người cũng có giới hạn.

Quái nhân do dự một hồi, dường như chưa có được sự quyết định chín chắn. Rồi y thốt lên bằng giọng Đoạn Trường Hoa:

- Xông về phía nam dễ dàng hơn, và còn phải mang theo thể xác nữa!

Đoạn với giọng Ô Hải nói:

- Được, chúng ta hãy xông về hướng nam!

Tây Bắc Phong bỗng khẽ lên tiếng:

- Tiểu tử, đến lượt ngươi rồi đấy!

Nhạc Quân vừa định đứng lên, bỗng một bóng người chẳng rõ từ hướng nào lướt tới đáp xuống hiện trường, người này đầu trùm bao che mặt bằng da, chỉ để lộ ra đôi mắt, không mang vũ khí, trang phục toàn đen, chỉ bao da che mặt là màu vàng.

Chiếc áo dài màu đen của y phần phật tung bay theo gió, trông từ xa còn ghê rợn hơn cả quái nhân.

Quái nhân trên trời nhìn quái khách nọ, lấy giọng Ô Hải giọng nói:

- Ngươi là ai?

Quái khách lặng thinh, đôi mắt chiếu ra hai luồng sáng lạnh kinh khiếp.

Tiếng Đoạn Trường Hoa lạnh lùng:

- Đến như thân phận cũng không dám nói ra ư?

Quái khách vẫn không đáp và đứng bất động, chiếc áo dài đen của y như toát ra khí lạnh rợn người.

Đến lượt Vô Tâm lên tiếng:

- Tổ mẹ nó, mặc xác y là ai, cứ đập cho y một trận!

Nhạc Quần khẽ buông tiếng thở dài, quyết chắc võ công của quái khách kia cao hơn mình rất nhiều, không khỏi nghe lòng đau nhói, vô vàn hổ thẹn!

- Tổ mẹ ngươi, bộ ngươi câm hả?

Quái khách vẫn đứng lặng thinh, song đôi mắt sáng như điện không rời khỏi người quái nhân.

Nhạc Quần thắc mắc lắm bầm:

- Người này là ai thế nhỉ? Sao y vừa xuất hiện lại gây ra một cảm giác khiếp sợ, quái lạ thật!

Tây Bắc Phong nhếch môi cười, như hữu ý vô tình đưa mắt nhìn Thủy Linh Phụng với vẻ ơ hờ nói:

- Thân thủ của người này tuy cao, theo lão phu đoán...

Đột nhiên, quái khách nọ động đậy thân mình, bàn tay trắng trẻo nhanh như chớp chớp ra, thoát cái chỉ còn cách chiếc hộp sau lưng quái nhân chừng năm tấc nữa thôi.

Song quái nhân cũng nhanh nhẹn không kém, xoay tròn nửa vòng, đưa vai ra tống vào lưng bàn tay quái khách.

"Bốp" một tiếng, đôi bên va chạm nhau, thấy đều chao người một cái. Phên này thì đến lượt quái nhân chủ động tấn công, thân hình mập lùn chỉ cao bằng nửa quái khách, vị trí tấn công thấy đều nhắm từ ngực trở xuống.

"Bốp, bốp!" Mỗi bên lùi lại sau một bước. Chỉ hai chiêu trao đổi nhau khiến Nhạc Quần giật mình kinh hãi, bởi quái khách tuy chưa giành được thượng phong, song chiêu thức quái

dị chưa từng thấy. Hơn nữa, nội lực của quái nhân hùng hậu khôn lường, vậy mà quái khách này lại có thể đấu ngang tay với y.

Quái khách khẽ buông tiếng cười gằn trầm trầm sắc lạnh, có vẻ như đã thật sự nổi giận, vung chưởng nhắm ngay đỉnh đầu quái nhân bổ xuống.

Quái nhân chẳng thèm tránh né, gơ vai lên đón, "bình" một tiếng, cát bụi dưới chân hai người tung vọt lên cao hơn một trượng, mỗi bên lùi sau một bước dài, mặt đất hiện ra hai dấu bàn chân sâu độ nửa thước.

Quái khách lại khẽ buông tiếng cười gằn, quay người vọt lên cao bảy tám trượng, lướt ngang đi mười mấy trượng, thân hình nhấp nhóang, thoáng chốc đã biến mất trong bóng đêm.

Nhạc Quần bàng hoàng buột miệng hỏi:

- Lâu tiền bối, quái khách kia là ai vậy?

Tây Bắc Phong thấp giọng:

- Đừng hỏi nhiều! Mau lên, giờ đến lượt ngươi rồi!

Nhạc Quần sợ quái vật rời khỏi, người chưa đứng lên đã phi thân phóng xuống. Quái nhân vốn quay lưng về hướng bắc, mặt hướng về nam, nghe tiếng gió liền quay phắt lại.

Nhạc Quần đã đáp xuống trước mặt quái nhân cách nhau chừng hai trượng.

- Lại là ngươi ư?

Quái nhân khẽ gầm gừ, thì ra y hãy còn nhận được Nhạc Quần, nơi mảng thịt bị lưỡi câu móc đi trên vai trái vẫn đang rỉ máu trắng.

Nhạc Quần lấy ra hai món tín vật trầm giọng nói:

- Quái vật, Lang Diện Thần đang tìm...

Đồng thời ném ra một luồng sáng vàng, quái nhân đón lấy Lang Diện Lệnh, lật qua lật lại xem một hồi, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ kỳ dị.

Quái nhân bỗng ngẩng lên, thô giọng nói:

- Lang Diện Thần hiện ở đâu?

Nhạc Quần liền chỉ tay về hướng bắc:

- Ở đằng kia!

Đoạn lại vung tay ném ra Thập Tư Lệnh và trầm giọng nói:

- Mai Nghinh Xuân, Tư Mã Trường Hồng đã tìm bà biết bao vất vả...

Quái nhân bỗng hét lên lạnh lốt như vượn hú hạc kêu, nghe hết sức não nùng.

- Tư Mã Trường Hồng hiện ở đâu?

Hiển nhiên tiếng nói đó là của Mai Nghinh Xuân. Nhạc Quân bất giác thềm thở dài đau xót, đến nông nỗi này mà bà vẫn chưa quên ân sư. Dáng vẻ kích động và giọng nói thất thanh kia, chứng tỏ tình cảm của hai người trong quá khứ rất là sâu đậm.

Nhạc Quân lại chỉ tay về hướng bắc nói:

- Ở đằng kia!

Đoạn rút Quỷ Đầu trượng xuống, trở vào ngực quái nhân nói:

- Vô Tâm, còn nhớ Nhạc Quân này chứ?

- Tổ mẹ nó, làm sao mỗ quên tiểu tử ngươi được chứ?

Điều bộ của quái nhân lần này là kích động nhất. Nhạc Quân trầm giọng:

- Vậy thì các vị hãy theo kẻ này!

Nhạc Quân thu Quỷ Đầu trượng về, quay người về hướng bắc, tung mình lên trên núi.

Quái nhân khẽ gầm lên một tiếng, vừa định tung mình theo sau thì ngay khi ấy, từ trong đồng đá ngổn ngang trên ngọn núi phía tây bỗng chiếu tới một luồng sáng rất mạnh.

Luồng sáng ấy hình tròn to cỡ miệng ly, sáng rực trong đêm tối, di động xung quanh quái nhân, sau cùng soi thẳng vào mặt y.

Lúc bấy giờ Nhạc Quân vừa lên đến đỉnh đồi, chưa biết phía sau xảy ra việc gì, chỉ thoáng có cảm giác sau lưng có một luồng ánh sáng.

Bỗng nghe Tây Bắc Phong trầm giọng nói:

- Nguy rồi, phen này thật ra ngoài dự tính của lão phu!

Nhạc Quân giật mình ngoái lại nhìn, chỉ thấy vòng sáng nọ soi vào mặt quái nhân, khẽ rung động, như thể có người cầm một chiếc kính, nhờ vào sự phản chiếu của ánh trắng soi vào mặt quái nhân.

Thế nhưng, lúc này trời đâu có ánh trắng sao, vậy thì luồng ánh sáng này từ đâu mà có?

Chỉ thấy quái nhân toàn thân run rẩy, lúc lúc lại phát ra ba giọng nói khác nhau. Trong vòng sáng trên mặt quái nhân như thể có bóng người lơ mơ di động.

Nhạc Quần chột động tâm, thấp giọng nói:

- Tiền bối, nếu văn bối không lầm, có lẽ đây là một trong Nhật Nguyệt bảo kính!

Tây Bắc Phong nghiêm mặt:

- Không sai! E rằng chúng ta thất bại mất...

- Chưa chắc...

Nhạc Quần lại phi thân xuống núi, người đang lơ lửng trên không đã đưa Quỷ Đầu trượng ra.

Lúc này quái nhân vẫn đang run rẩy nhìn vào luồng sáng, đầu trượng của Nhạc Quần chỉ còn cách chiếc hộp sau lưng quái nhân không đầy một thước.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, luồng sáng chột tắt lịm, quái nhân hú lên một tiếng ghê rợn, vung tay vỗ ngược ra sau một chuồng.

Diễn biến này thật bất ngờ cho Nhạc Quần, trong lúc cấp bách chỉ vận dụng được năm thành công lực đưa trượng ra nghênh đón chuồng phong.

"Vù!" Chưa thực sự va chạm thì Nhạc Quần đã cảm thấy không sao chịu đựng nổi, lộn một vòng trên không, thân trượng bị chấn động đến phát ra tiếng "oang, oang", rơi xuống ngoài xa hơn một trượng.

Chàng không tin rằng đó là sự thật, sau khi rơi xuống đất hãy còn loạng choạng, còn quái nhân chẳng thềm quay đầu lại, hú vang một tiếng, lao thẳng về hướng chính tây.

Trong khi Nhạc Quần đang thần thờ thì thấy bóng người thấp thoáng, mẹ con Bạch Phát Hằng Nga từ mặt nam, nhóm Đông Hải Ma Ngư từ mặt đông cùng lướt đuổi theo về hướng tây.

Nhạc Quần cũng toan đuổi theo, chột thân Tây Bắc Phong và Thủy Linh Phụng lao tới.

Tây Bắc Phong trầm giọng nói:

- Hai người hãy mau quay về gian nhà kia xem thể xác của Vô Tâm có còn trong quan tài hay không. Nếu còn thì hãy cấp tốc cất giấu đi, nhưng tuyệt đối không được động chạm đến cái xác ấy...

Đoạn tự mình đuổi theo về hướng tây, chỉ hai cái nhún mình đã mất dạng.

Nhạc Quần ngờ ngẩn quay sang Thủy Linh Phụng nói:

- Phụng tử, việc gì thế này?

Thủy Linh Phụng buồn bã lắc đầu:

- Tỷ tỷ cũng không hiểu, chúng ta hãy mau quay về gian nhà kia xem sao!

Nhạc Quần nghe lòng trĩu nặng, chàng nhận thấy thái độ của Thủy Linh Phụng tối nay hết sức đáng lo ngại, mặc dù chàng chưa bao giờ nghi ngờ về tình yêu và sự chân thành của nàng, song thái độ của nàng lại khiến cho chàng có một dự cảm chẳng lành khác.

Nhạc Quần sẵn sàng làm mọi điều khó khăn nhất vì nàng, miễn là nàng vui sướng. Chàng chưa bao giờ cân nhắc tình yêu đã dành cho Thủy Linh Phụng, chỉ biết chẳng chút gì giữ, mở rộng cõi lòng.

Thủy Linh Phụng chẳng nói chẳng rằng phi thân về phía gian nhà lá kia, thái độ lạnh nhạt ấy đã khiến cho Nhạc Quần nghe lòng đau nhói như vừa bị một lưỡi dao đâm vào. Chàng trông theo bóng dáng mảnh mai của Thủy Linh Phụng, khẽ buông tiếng thở dài, đoạn cũng tung mình lao theo.

Còn cách nhau hơn mười trượng thì Thủy Linh Phụng đã tiến vào trong nhà, chợt nghe nàng bật lên một tiếng kêu sững sốt. Nhạc Quần biết ngay lại xảy ra quái sự nữa, vội phi thân vào, thấy Thủy Linh Phụng đang đứng thừ ra ở ngoài cửa gian phòng trống rỗng.

Về u uất trên mặt nàng đã khiến Nhạc Quần tiêu tan ngay ý niệm hờn trách vừa nảy sinh lúc nãy, trái lại còn cảm thấy lương tâm ray rứt.

Nàng đứng trước cửa gian phòng có cỗ quan tài đậy kín nắp với nước mắt lưng tròng. Nhạc Quần thò đầu nhìn vào, cỗ quan tài đã biến mất. Lại sang gian bên kia nhìn vào cỗ quan tài có thể xác của Vô Tâm cũng chẳng còn.

Nhạc Quần chợt động tâm thầm nhủ:

- Nàng đã bi thương bởi cỗ quan tài có quan hệ mật thiết với nàng ư?

Chàng nhẹ nắm hai vai xoay người Thủy Linh Phụng lại, dịu giọng nói:

- Phụng tỷ biết người trong quan tài này là ai phải không? Phải chăng Phụng tỷ có...

Thủy Linh Phụng cố nén bi thương, không để cho nước mắt tuôn trào, nở một nụ cười héo hắt:

- Không! Tỷ tỷ chỉ chạnh lòng xúc cảm mà thôi, thật không ngờ Vô Tâm và người trong quan tài đã chết rồi mà cũng chẳng được yên thân, không biết đã bị ai dời đi mất?

Nhạc Quần dĩ nhiên là không tin lời nói của nàng. Chàng đoán chắc trong lòng nàng hẳn có uẩn khúc, bèn nghiêm nghị nói:

- Phụng tử, hiện tiểu đệ ngoại trừ không thể móc trái tim ra cho tử tử xem, nhưng dám thề tuyệt đối chân thành với Phụng tử. Tiểu đệ biết Phụng tử có tâm sự, không thể để chia sẻ sao?

Thủy Linh Phụng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Quần đệ, không có gì đâu. Chẳng qua tử tử nghĩ đến linh hồn của mẫu hậu nương nhờ vào thể xác của Bát Tý Điều Khách, không biết bao giờ mới được giải cứu. Thử hỏi, phận làm con không lo buồn sao được?

Nhạc Quần nhận thấy cũng đúng, bèn áy náy nói:

- Phụng tử, xin hãy lượng thứ cho tiểu đệ, chẳng qua vì tiểu đệ quá quan tâm đến Phụng tử nên mới đòi hỏi ở Phụng tử quá nhiều, bởi niềm đau của Phụng tử cũng chính là niềm đau của tiểu đệ, tiểu đệ đâu thể nào để cho riêng Phụng tử gánh chịu được!

Thủy Linh Phụng dựa vào vai chàng:

- Quần đệ tốt với tử tử quá, tử tử cảm thấy lo sợ làm sao ấy!

Nhạc Quần nghiêm nghị:

- Phụng tử không được nói vậy nữa! Lo sợ gì kia chứ? Trong lòng mỗi người đều có một tên trộm thường hay trêu chọc chúng ta, song chỉ cần có ý chí vững vàng thì không ai phải sợ cả! Chỉ cần không sợ nó, trên cõi đời này chẳng còn gì đáng sợ hơn nữa. Do đó tiểu đệ nhận thấy, chính tên trộm trong lòng tử tử là rắc rối nhất, Phụng tử, tiểu đệ biết Phụng tử đang tự hành hạ mình đấy!

Thủy Linh Phụng lắc mạnh đầu:

- Không đâu! Quần đệ không biết, tử tử sợ lắm! Hiện tại tử tử chỉ có mỗi yêu cầu duy nhất là xin Quần đệ đừng quá si tâm. Hãy tin nơi tử tử, tử tử không hề có ý phụ Quần đệ, song sự đời khó thể liệu lường, nếu một mai tử tử ra đi, Quần đệ cần phải đối mặt với hiện thực, sống thích nghi với hoàn cảnh và tìm một người khác...

- Đừng nói nữa...

Nhạc Quần mặt tái ngắt. Chàng tin rằng Thủy Linh Phụng chẳng có lý do gì để thốt ra những lời nói như vậy cả, đồng thời chàng cũng đâm ra nghi ngờ Thủy Linh Phụng đã sinh lòng bội bạc.

Chàng ôm lấy Thủy Linh Phụng kích động nói:

- Không có Phụng tử, tiểu đệ chẳng cần ai cả! Giả sử trong tương lai Phụng tử quả thực ra đi thì cũng mang theo luôn cả con tim của tiểu đệ!

Thần thái chàng rất nghiêm túc, giọng nói cũng ngập đầy chân thành và kiên quyết. Thủy Linh Phụng thở dài nảo nuột, cuối cùng hai dòng lệ tuôn dài trên má, nàng lẩm bẩm:

- Quần đệ, tử tử thật có lỗi với Quần đệ...

Nhạc Quần ghi chặt lấy Thủy Linh Phụng kêu lên:

- Phụng tử không có lỗi gì hết, chúng ta không ai có lỗi cả!

Thế xác và tâm hồn hai người quện chặt vào nhau làm một, thế gian như không còn hiện hữu...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>